

Saniyas historie

-fortalt til Dorrit Saietz

Saniya siger selv, at hun er vokset op i verdens bedste plejefamilie. Men det er stadig hårdt at være barn af systemet.

"Jeg har haft det godt! Min barndom har været fyldt med tryghed, jeg har været overøset med kærlighed og omsorg. Jeg har gået i den samme folkeskole i Hvidovre, haft de samme lærere helt til 6. klasse. Det har været dejligt genkendeligt og forudsigeligt.



Jeg blev fjernet hjemmefra som helt spæd og kom til min plejefamilie da jeg kun var 4 måneder. Så jeg kan slet ikke huske min biologiske familie, de

har været fremmede mennesker hele mit liv."



For Saniya er hendes plejeforældre hendes mor og far, slet og ret. Hun er vokset op med to ældre søstre, som også var plejebørn.

"Jeg har altid vidst, at jeg var et plejebarn, at jeg ikke var adopteret, at mine forældre ikke var taget til et andet land og havde betalt penge for mig, men at mine forældre gerne ville hjælpe nogle børn, der var her i Danmark. De fortalte mig, fra jeg var helt lille, hvordan det skete, og hvorfor jeg blev anbragt.



Så jeg har altid godt vidst, hvorfor jeg ikke kunne bo derhjemme. Det handlede om vanrøgt og omsorgssvigt, hvor jeg ikke kom i bad og ikke fik mad, fordi min mor er psykisk syg. Jeg ved ikke, hvor meget jeg har forstået som lille, men jeg har vidst det altid og mærket det, når jeg havde samvær med hende".

De tvungne overvågede samvær med Saniyas biologiske forældre var ikke til glæde for hende.

"Det var rigtig ubehageligt. Jeg var meget bange for mine biologiske forældre. Min far kunne blive meget vred, og min mor svingede mellem at være glad og kærlig og sidde krøbet sammen i et hjørne. Men jeg skulle derhen. Min plejemor har hele min barndom måttet bære mig fysisk ud i bilen og spænde mig fast, mens jeg har bidt hende, spyttet og revet hende. Og lige så højt jeg elskede

hende, kunne jeg råbe: 'Du er verdens dårligste mor! Elsker du mig ikke?' "

Det var Saniyas eget ønske at stoppe samværerne.

"Da jeg var lille, så jeg dem hver anden uge, senere blev det hver måned og til sidst hver tredje måned. Jeg sagde første gang, at jeg ikke ville se dem, da jeg var tre år. Først da jeg blev 12, kom jeg i Børne- og Ungeudvalget. Jeg havde lavet mit eget talepapir, hvor jeg havde skrevet ned, hvad jeg skulle sige. Der stoppede samværerne, og aftalen blev, at jeg selv skulle sige til, hvis jeg ville have kontakt.

Alligevel henvendte min biologiske mor sig, da jeg var 15, og søgte om samvær, og så satte de overvåget samvær i gang igen. Men denne gang sagde min plejemor, at hun ikke ville tvinge mig derud. Så det blev ikke til noget."

Saniya er født i Danmark af pakistanske forældre, og skiller sig synligt ud fra sin danske familie.

"Udseendemæssigt har jeg aldrig haft nogen, jeg kunne spejle mig i. Hele min ungdom har jeg farvet håret lyst, og det var jo nok fordi, jeg gerne ville ligne de andre lidt mere. Jeg ville

også gerne ændre mit navn til Tanya eller Sanja, så det var nemmere at udtale. Mine plejeforældre støttede mig i alt, samtidig med at de var ærlige og ikke pakkede noget ind: 'Men Saniya, du har et smukt navn, husk du har det med dig fra Pakistan. Din mor og far, der har født dig og lavet dig, kommer fra Pakistan, hvor Saniya er et almindeligt navn, og nu bor du i Danmark,' sagde de."

I villakvarteret, hvor familien boede, var naboer og legekammerater lyshårede danskere, og det samme gjaldt i skolen.

"Min mor var kontaktforælder i klassen, og var god til at fortælle min historie, så alle mine veninder i klassen kendte den. Jeg havde især min bedste veninde Ditte, som var min klippe, og hvis nogen havde den mindste kommentar, var Ditte god til at passe på mig.



Så jeg har aldrig følt mig forkert eller blevet udsat for noget som barn. Men det fyldte sindssygt meget, at jeg var den eneste i min familie, som ikke var dansk statsborger. Jeg havde kun midlertidig opholdstilladelse, til jeg var 18.

I forvejen blev min anbringelsessag taget op hvert andet år. Og hvert andet år skulle min opholdstilladelse også forlænges. Så hvert år vidste jeg ikke, om jeg var købt eller solgt. Det var meget utrygt."

Som mange andre anbragte har Saniya haft skiftende socialrådgivere.

"Jeg følte egentlig, at de lyttede til mig. Men jeg er helt sikkert traumatiseret af at være i systemet. Jeg hadede at være et systembarn! Jeg hadede, når jeg skulle møde senere i skolen eller gå før tid, fordi der kom en socialrådgiver, der skulle snakke med mig igen. 'Kunne de ikke bare bruge deres tid på de børn, der har brug for hjælp, og lade mig være i fred', tænkte jeg.

Jeg hadede alle de vurderinger, observationer og undersøgelser, jeg skulle igennem. Jeg hadede, når jeg skulle lyve overfor mine venner om, hvad jeg skulle. Kun min bedste veninde vidste, hvad der foregik. Det

har mildest talt været skrækkeligt.”

Det med pengene...

”Jeg har altid vidst, at mine forældre fik penge for at have mig. Men det ødelagde ikke relationen. De var gode til ikke at involvere os plejebørn i alt det med at skulle spørge kommunen om penge til en ny seng eller en ny cykel. Der kom måske bare en ny cykel til næste fødselsdag.



Pengene begyndte først at spille en rolle, da jeg fandt ud af, at mine kammerater kunne få SU i gymnasiet, men det måtte jeg ikke, så længe jeg var anbragt. Det syntes jeg var svært, og det var en vigtig grund til, at jeg selv takkede nej til efterværn og stoppede min anbringelse, så jeg

kunne tjene mine egne penge, holde sabbatår og gøre, hvad jeg ville. Min mor var indforstået med, at jeg blev boende, og ville ikke engang have, at jeg betalte noget for at bo hjemme.”

Saniya har valgt at uddanne sig til socialrådgiver, og har nu som voksen selv været rådgiver i anbringelses-sager.

”Jeg havde brug for at få en forståelse for det system, jeg hele livet har været underlagt. Hvorfor har man truffet de beslutninger og valgt de processer, som var så uhensigtsmæssige for mig? Det har jeg fået et større perspektiv og forståelse for, at mine bioforældre også er mennesker, som har fået fjernet deres barn. Det har været med til at hele mit barndomstraume, så jeg i dag accepterer dem og ikke længere er vred på dem. De har gjort det så godt, de kunne – det har ikke været godt nok, men der er intet had i mig, og jeg synes faktisk, det er smukt, at de gennem alle årene har forsøgt at have en relation til mig. Måske er jeg klar til det en dag.

Jeg bruger mine erfaringer i mit arbejde. Jeg er ikke bleg for at sige til nogle af de børn og unge, jeg arbejder med, at jeg godt ved, hvordan det er at sidde på deres side

af bordet. Jeg har også gjort mig umage med at prøve at forklare, at der er forskel på at bestemme og inddrage. Det er vigtigt, at der er voksne, der lytter respektfuldt – også selv om de beslutter noget andet.”

Set i bakspejlet forstår Saniya en smule bedre, at 'systemet' insisterede på de mange tvungne samvær, trods hendes modvilje.

”Mine sagsbehandlere har måske tænkt, at det var vigtigt for mig at bevare en relation, så jeg ikke skulle stå som 18-årig helt uden familie, som det nogle gange sker for anbragte. I mit arbejde i dag prøver jeg at forholde mig rigtig meget til, hvordan den unges relationer er til forældrene – 'du elsker dem, selv om du føler, de ikke forstår dig... så skal vi arbejde på at forbedre relationen'. Men det er svært at arbejde på en relation der i mit tilfælde slet ikke er der.

Jeg er i dag taknemmelig for det liv, jeg har fået. Selv om det har været en psykisk hård opvækst, har den stadig været fyldt med kærlighed og omsorg. De dårlige ting fylder mindre og mindre, de er kapitler, der skal lukkes.”